

عنوان مقاله:

نوآوری های علامه شهید صدر در علم اصول به مثابه نظریه استنباط

محل انتشار:

فصلنامه جستارهای فقهی و اصولی، دوره 9، شماره 1 (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 32

نویسندگان:

علی رحمانی - استادیار مرکز تخصصی آخوند خراسانی و عضو هیئت علمی گروه فقه و مبانی اجتهاد اداره کل آموزش دفتر تبلیغات اسلامی - مشهد-ایران

احمد مبلغی - دانشیار دانشگاه مذاهب اسلامی قم- ایران

مجتبی الهی خراسانی - مدرس خارج فقه و اصول حوزه علمیه مشهد، استادیار مرکز تخصصی آخوند خراسانی ره، رییس میز تخصصی توسعه و توانمندسازی علوم اسلامی (قم)

خلاصه مقاله:

روش شناسی فقهی از قبیل مسائل مربوط به فلسفه فقه است. این عرصه، نحوه شکل گیری مسائل فقهی را هویدا می سازد. شهید صدر روش فقه را در دو مرحله «نظریه» و «تطبیق» سامان داده است. مراد از نظریه، تاثیر عناصر مشترک و از تطبیق تاثیر عناصر خاص بر عملیات استنباط است. خلاقیت و ابداعات وی در زمینه عناصر مشترک، افق های جدید و متفاوتی را در مقابل فقه پژوهان می گشاید. از این رو ارائه تحلیلی از روش فقهی شهید صدر در مرحله نظریه ضروری می نماید. هدف از نگارش این اثر بازکاوی زاویه ای از اندیشه شهید صدر است که در فهم ابعاد، اضلاع و آثار مدرسه فقهی وی تاثیر به سزایی دارد. ایشان جهت تعیین جایگاه عناصر مشترک در استنباط فقهی به ارائه ساختار متفاوت شکلی پرداخته و در همین راستا نظام محتوایی بدیعی را مطرح ساخته است. در بعد محتوایی به عناصری مانند: حقیقت و مراتب حکم، تزامم حفظی، نسبت تحلیلی در معنای حرفی، مواقف عقلائی، حساب احتمالات، حق الطاعه، و غیره اشاره کرده است. این نوشتار در مرحله پردازش از روش توصیفی و تحلیلی و در مرحله گردآوری اطلاعات، از شیوه کتابخانه ای برخوردار است.

کلمات کلیدی:

روش شناسی فقهی، نظریه استنباط، استقراء، شهید صدر

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1774682>

